

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ 15.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΔΙΕΘΝΩΣ

Fatherland

ΚΙ ΑΝ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΧΕ ΚΕΡΔΙΣΕΙ;

8η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FATHERLAND
Από τις Εκδόσεις Hutchinson, Λονδίνο 1992

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Fatherland**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Harris

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξένη Λεκατσά-Τσομπανάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Ξυδά

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Robert Harris, 1992

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1993

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 1993

Δεύτερη έκδοση: Ιανουάριος 2019, 8η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-053-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2985-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΧΑΡΙΙΣ

Fatherland

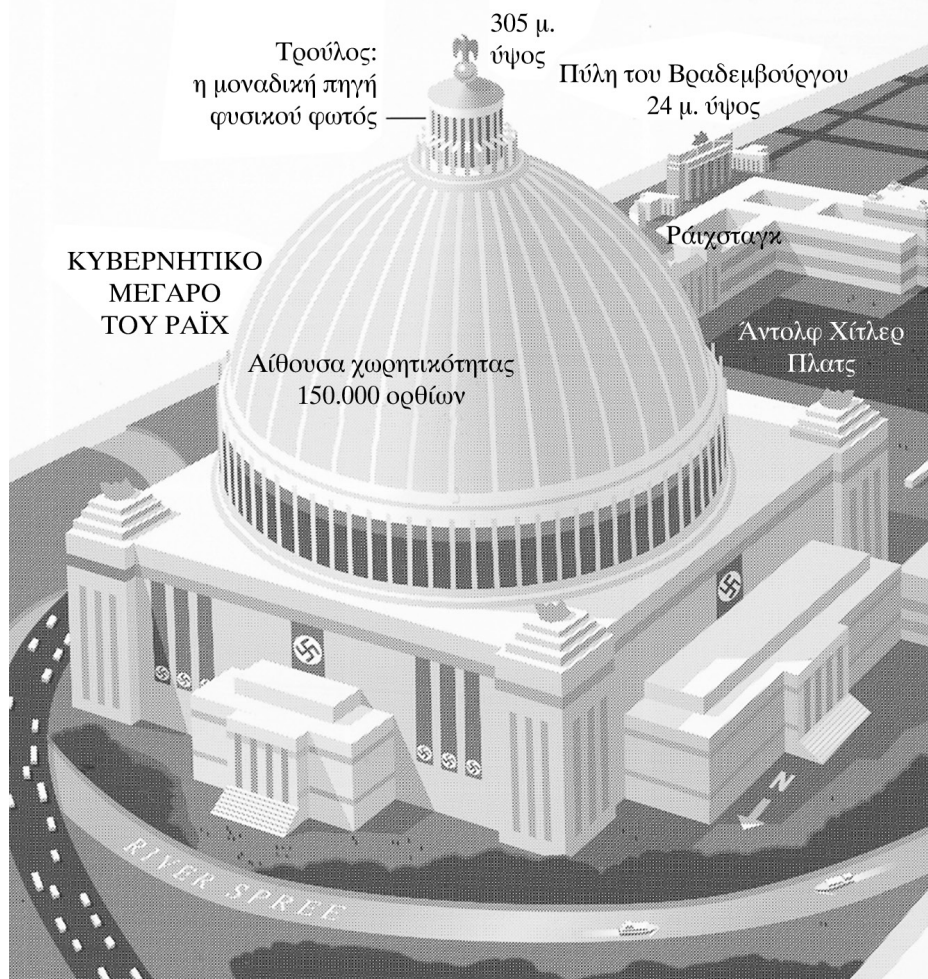

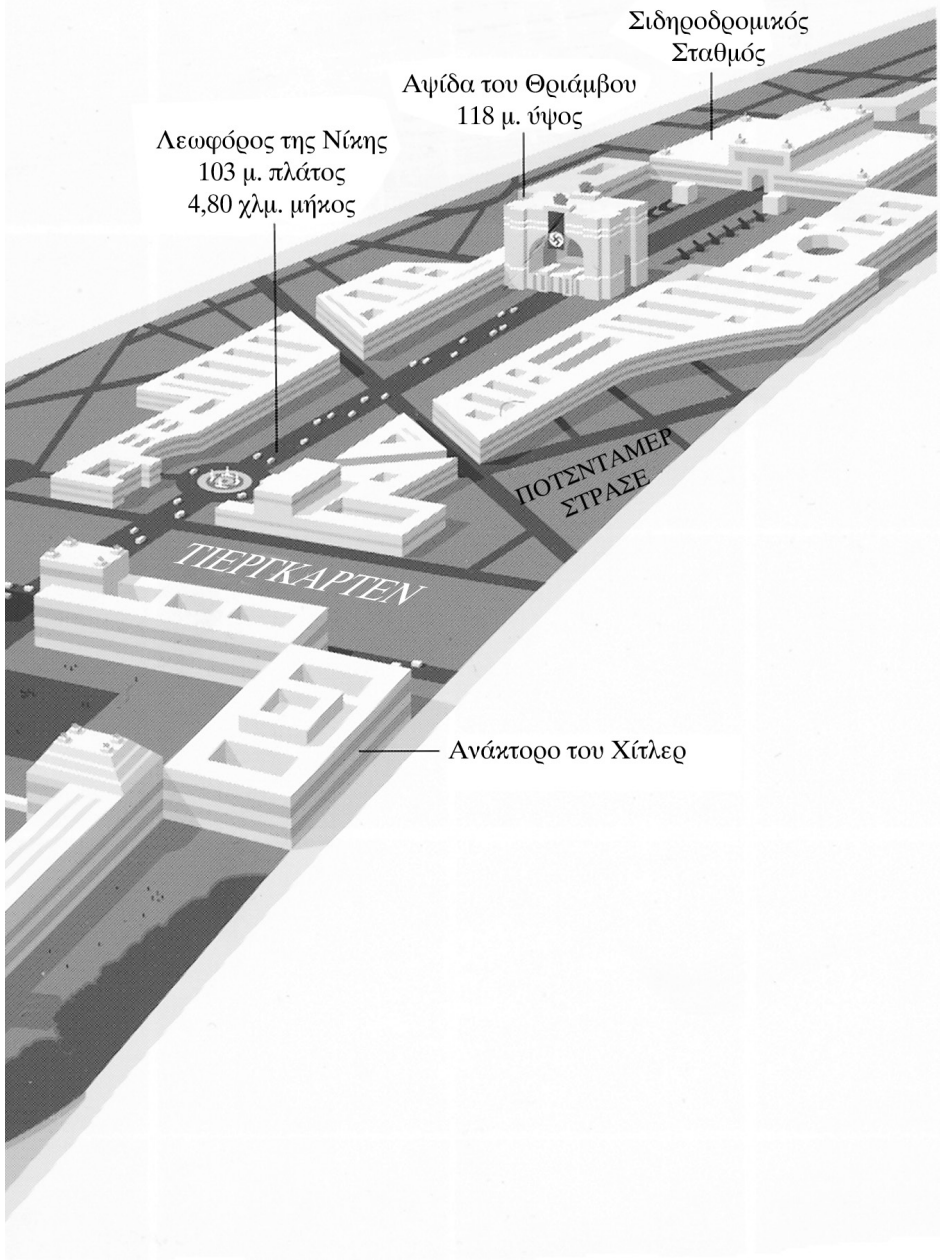
*Μετάφραση:
Ξένη Λεκατσά-Τσομπανάκη*

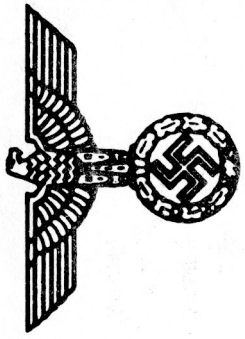
Στην Τζιλ

Το Βερολίνο του Χίτλερ 1964

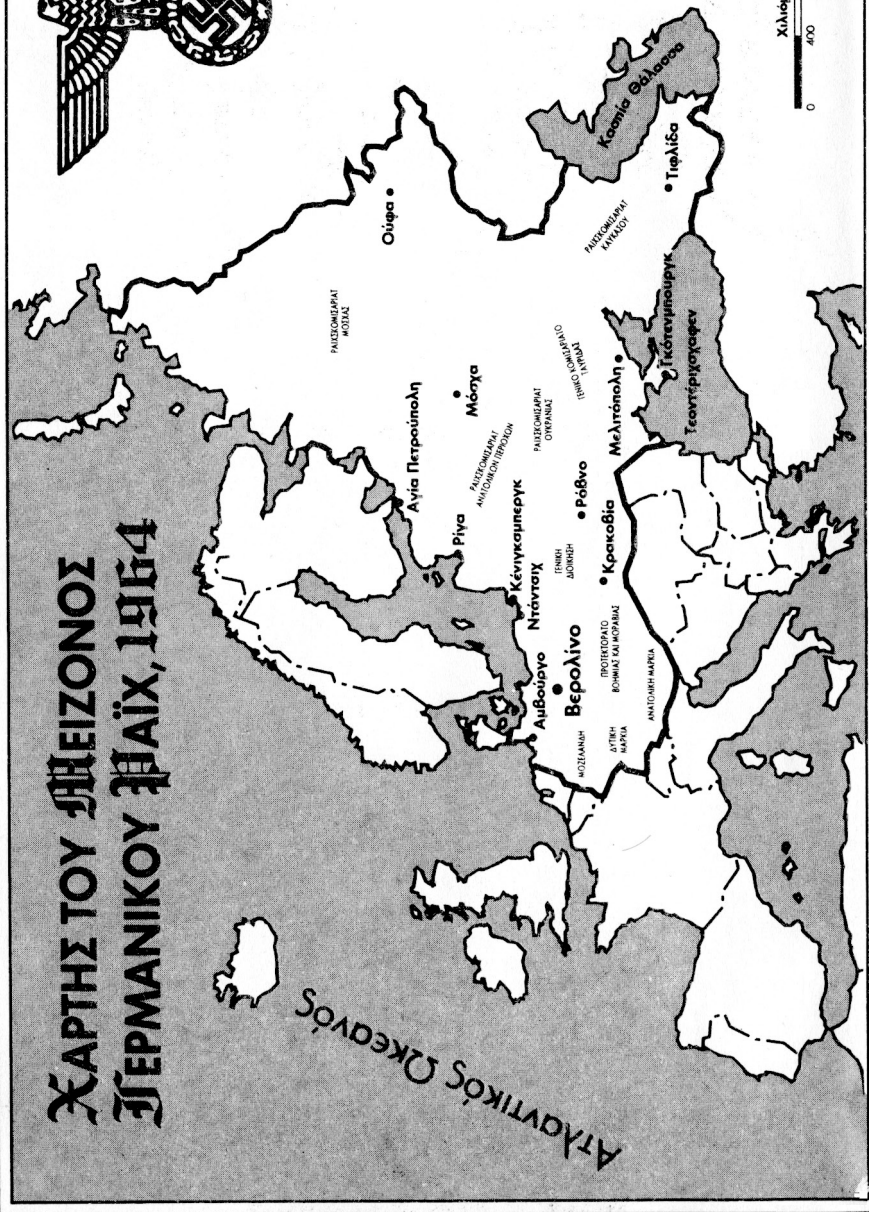

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΕΙΖΟΝΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΛΑΙΧ, 1964

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Χιλιόμετρα
0 400 800 1200

Τα εκατό εκατομμύρια αδίστακτοι Γερμανοί αφέντες σχεδίαζαν να θρονιαστούν με τρόπο κτηνώδη στην Ευρώπη και να συγκεντρώσουν την απόλυτη εξουσία στα χέρια τους, μέσω ενός μονοπωλίου τεχνικού πολιτισμού και της αναγκαστικής εργασίας ενός εξαθλιωμένου ντόπιου πληθυσμού παραμελημένων, ασθενικών, αγράμματων κρετίνων, για να μπορούν στις ελεύθερες ώρες τους να αλωνίζουν με τα γρήγορα αυτοκίνητά τους τις αμέτρητες εθνικές οδούς (Autobahnen), να θαυμάζουν την Οργάνωση «Χαρά και Εργασία», τα κεντρικά γραφεία του Κόμματος, το Πολεμικό Μουσείο και το Πλανητάριο το οποίο ο Φύρερ τους θα τους έχτιζε στο Λιντς (τη νέα του Χιτλερούπολη), να τριγυρίζουν στις τοπικές γκαλερί προσωπογραφιών και να ακούνε τρώγοντας τη γαλέτα τους τις ατέλειωτες ηχογραφήσεις της *Εύθυμης χήρας*. Αυτό φιλοδοξούσε να γίνει η νέα Γερμανική Χιλιετία από την οποία ούτε καν η φαντασία δε θα είχε μέσο διαφυγής.

ΧΙΟΥ ΤΡΕΒΟΡ-ΡΟΥΠΠΕΡ

Η σκέψη του Αδόλφου Χίτλερ

Πολλοί άνθρωποι μου λένε καμιά φορά: «Πρόσεξε! Θα φέρεις το βάρος ενός εικοσάχρονου ανταρτοπόλεμου!» Χαίρομαι αφάνταστα μ' αυτή την προοπτική... Η Γερμανία θα παραμείνει σε μια κατάσταση διαρκούς εγρήγορσης.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

29 Αυγούστου 1942

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΡΙΤΗ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964

Ορκίζομαι σ' εσένα, Αδόλφε Χίτλερ,
ως Φύρερ και Καγκελάριο του Γερμανικού Ράιχ,
πίστη και ανδρεία.

Υπόσχομαι σ' εσένα και στους ανώτερους,
τους οποίους εσύ θέλεις να ορίσεις,
υπακοή μέχρι θανάτου
Με τη βοήθεια του Θεού.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΕΣ ΕΣ

Απειλητικά μαύρα σύννεφα είχαν σκεπάσει το Βερολίνο όλη τη νύχτα και δεν έδειχναν καμιά διάθεση να διαλυθούν, ακόμα και τώρα που το σκοτάδι άφηνε τη θέση του σ' αυτό που πολύ λίγο θύμιζε πρωί. Στα δυτικά περίχωρα της πόλης, χοντρές σταγόνες βροχής πλανιόνταν πάνω από την επιφάνεια της λίμνης Χάφελ, σαν τουλούπες καπνού.

Ουρανός και νερό έσμιγαν σ' ένα γκριζο σεντόνι που κοβόταν μόνο από τη σκοτεινή γραμμή της απέναντι όχθης. Τίποτα δε σάλευε εκεί. Ούτε φως δε διακρινόταν.

Ο Ξαβιέ Μαρτς, ανακριτής στο τμήμα διαλεύκανσης ανθρωποκτονιών της Κριμινάλ Πολιτσαί* του Βερολίνου –της Κρίπο– μ' ένα πήδημα βρέθηκε έξω από το Volkswagen του κι ανασήκωσε το πρόσωπό του στη βροχή. Ήταν ειδικός σ' αυτή τη συγκεκριμένη βροχή. Ήξερε τη γεύση της, τη μυρωδιά της. Ήταν βροχή της Βαλτικής, ερχόταν από τον Βορρά, παγωμένη και διαποτισμένη με το άρωμα της θάλασσας, τη γλυφάδα της αρμύρας. Για μια στιγμή γύρισε είκοσι χρόνια πίσω, στον πυργίσκο διακυβέρνησης ενός γερμανικού υποβρυχίου που γλιστρούσε αθόρυβα, με τα φώτα σβηστά, μέσα στο σκοτάδι, έξω από το λιμάνι Βιελμσχάφεν.

Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν λίγο μετά τις εφτά το πρωί.

Μπροστά του, παρκαρισμένα κολλητά στο κράσπεδο του πε-

* Εγκληματολογική Αστυνομία.

ζοδρομίου ήταν άλλα τρία αυτοκίνητα. Οι επιβάτες των δύο είχαν αποκοιμηθεί στο κάθισμα του οδηγού. Το τρίτο ήταν ένα περιπολικό της Όρντουνγκς Πολιτσάι* – της Όρπο, όπως την αποκαλούσαν όλοι. Ήταν άδειο. Από το ανοιχτό του παράθυρο, διαπεραστικό μέσα στον νοτισμένο αέρα, ακουγόταν το κροτάλισμα του στατικού ηλεκτρισμού του ασυρμάτου, διακεκομμένο κατά διαστήματα από ακατάσχετες ριπές ομιλίας. Το περιστρεφόμενο φως πάνω στη σκεπή του έστελνε τις ανταύγειές του στο δάσος πέρα από τον δρόμο: μπλε μαύρο, μπλε μαύρο, μπλε μαύρο.

Ο Μαρτς αναζήτησε γύρω του με το βλέμμα τους αστυφύλακες του περιπολικού της Όρπο και τελικά τους είδε πλάι στη λίμνη, να 'χουν καταφύγει κάτω από μια σημύδα που έσταζε. Κάτι αχνογυάλιζε μισοχωμένο στη λάσπη, στα πόδια τους. Πάνω σ' ένα κούτσουρο εκεί κοντά καθόταν ένας νεαρός ντυμένος με μια μαύρη αθλητική φόρμα, με τα διακριτικά των Ες Ες στο τσεπάκι του. Ήταν σκυμμένος, με τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατά του και το κεφάλι του χωμένο ανάμεσα στα χέρια του – η εικόνα της απελπισίας.

Ο Μαρτς τράβηξε την τελευταία ρουφηξιά από το τσιγάρο του και το πέταξε μακριά. Αυτό τσιτσιρίρισε κι έσβησε πάνω στον βρεγμένο δρόμο.

Καθώς πλησίαζε, ο ένας από τους αστυφύλακες τέντωσε ψηλά το χέρι του.

«Χάιλ Χίτλερ!»

Ο Μαρτς τον αγνόησε και κατρακύλησε στη λασπωμένη όχθη για να επιθεωρήσει το πτώμα. Ήταν το κουφάρι ενός ηλικιωμένου άντρα – παγωμένο, παχύ, άτριχο και ανατριχιαστικά άσπρο. Από κάποια απόσταση θα φαινόταν, ίσως, σαν αλαβάστρινο άγαλμα πεταμένο στη λάσπη. Πασαλειμμένο με ακαθαρο-

* Αστυνομία Τάξεως.

σίες, το πτώμα κειτόταν ανάσκελα, το μισό έξω από το νερό, με τα χέρια φαρδιά-πλατιά ανοιχτά, το κεφάλι ριγμένο πίσω. Το ένα μάτι ήταν σφιχτά σφαλισμένο, το άλλο λοξοκοίταζε κακόβουλα τον ανταριασμένο ουρανό.

«Το όνομά σου, ουντερβαχτμάιστερ*» Ο Μαρτς είχε απαλή φωνή. Δίχως να πάρει τα μάτια του από το πτώμα, απευθύνθηκε στον αστυφύλακα της Όρπο που είχε χαιρετίσει.

«Ράτκα, χερ στουρμπανφύρερ».

Το «στουρμπανφύρερ» ήταν τίτλος των Ες Ες αντίστοιχος με τον βαθμό του ταγματάρχη της Βέρμαχτ, και ο Ράτκα –αν και ψόφιος στην κούραση και καταμουσκεμένος– φαινόταν να φλέγεται από την επιθυμία να δείξει σεβασμό. Ο Μαρτς ήξερε τον τύπο του χωρίς καν να γυρίσει να κοιτάξει: τρεις αιτήσεις που είχαν υποβληθεί στην Κρίπο, κι είχαν όλες απορριφθεί· μια πιστή στο καθήκον σύζυγος, η οποία είχε φέρει στον κόσμο μια ποδοσφαιρική ομάδα παιδιά για λογαριασμό του Φύρερ· ένα εισόδημα διακοσιών μάρκων τον μήνα. Μια ζωή στηριγμένη στην ελπίδα.

«Λοιπόν, Ράτκα», είπε ο Μαρτς με την ίδια απαλή φωνή. «Πότε βρέθηκε;»

«Πριν από μία περίπου ώρα, κύριε. Κοντεύαμε να τελειώσουμε τη βάρδια μας. Περιπολούσαμε στη Νικολάζεε. Λάβαμε την κλήση. Πρώτη προτεραιότητα. Ήμασταν εδώ σε πέντε λεπτά».

«Ποιος τον βρήκε;»

Ο Ράτκα κούνησε σπασμωδικά τον αντίχειρά του πάνω από τον ώμο του.

Ο νεαρός με την αθλητική φόρμα σηκώθηκε. Δε θα μπορούσε να είναι περισσότερο από δεκαοχτώ. Τα μαλλιά του ήταν κομμένα τόσο κοντά, που το ροδαλό κρανίο του φέγγιζε μέσα από το πασπάλισμα των λεπτών καστανών τριχών του κεφαλιού. Ο Μαρτς παρατήρησε ότι απέφευγε να κοιτάξει το πτώμα.

* Υπαρχιφύλακας.

«Το όνομά σου;»

«Ες Ες-σίτσε* Χέρμαν Γιουστ, χερ». Μιλούσε με σαξονική προφορά – νευρικός, χωρίς σιγουριά, πασχίζοντας να κάνει καλή εντύπωση. «Από την Εκπαιδευτική Ακαδημία Ζεπ Ντίτριχ στο Σλάχτενζεε». Ο Μαρτς την ήξερε· ένα τερατούργημα από τσιμέντο και ασφάλτο, χτισμένο τη δεκαετία του 1950, λίγο νοτιότερα από τη Χάφελ. «Τρέχω εδώ τα περισσότερα πρωινά. Ήταν ακόμα σκοτάδι. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν κύκνος», πρόσθεσε αμήχανα.

Ο Ράτκα ξεφύσησε με θόρυβο, παίρνοντας μια έκφραση περιφρονητική. Ένας εκπαιδευόμενος στρατιωτικής Ακαδημίας των Ες Ες που τρώαξε μ' έναν νεκρό γέρο! Δεν ήταν να απορεί κανείς που ο πόλεμος στα Ουράλια τραβούσε σε μάκρος.

«Είδες κανέναν άλλο, Γιουστ;» Ο Μαρτς μίλησε με καλοσυνάτο ύφος, σαν θεός.

«Κανέναν, χερ. Υπάρχει ένας τηλεφωνικός θάλαμος στον χώρο του πικνίκ, μισό χιλιόμετρο πίσω. Τηλεφώνησα, μετά ήρθα εδώ και περίμενα μέχρι να φτάσει η αστυνομία. Δεν υπήρχε ψυχή στον δρόμο». Ο Μαρτς κοίταξε πάλι το πτώμα. Ήταν πολύ παχύ. Θα έπρεπε να ζύγιζε γύρω στα εκατόν δέκα κιλά.

«Ας τον βγάλουμε από το νερό». Στράφηκε προς τον δρόμο. «Ώρα να ξυπνήσουμε τις ωραίες κοιμωμένες μας». Ο Ράτκα, γεμάτος ανυπομονησία, στηριζόταν μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο μέσα στη νεροποντή. Χαμογέλασε πλατιά.

Έβρεχε πιο δυνατά τώρα και η πλευρά Κλάντοφ της λίμνης είχε κυριολεκτικά γίνει αόρατη. Το νερό χτυπούσε ανάλαφρα στα φύλλα των δέντρων και έπαιζε ταμπούρλο πάνω στις οροφές των αυτοκινήτων. Η βροχή έκανε να αναδίδεται μια βαριά μυρωδιά σήψης: εύφορη γη και βλάστηση σε αποσύνθεση. Τα μαλλιά του Μαρτς είχαν κολλήσει στο κρανίο του, νερό κυλού-

* Γρεναδιέρος.

σε στον σβέρκο του. Δεν έδωσε προσοχή. Για τον Μαρτς, κάθε υπόθεση, όσο ρουτίνα κι αν ήταν, εγκυμονούσε –στην αρχή τουλάχιστον– την υπόσχεση για περιπέτεια.

Ήταν σαράντα δύο χρόνων, λεπτός, με γκριζα μαλλιά και ψυχρά γκριζα μάτια που συναγωνίζονταν τον μολυβένιο ουρανό. Στον πόλεμο, στο Υπουργείο Προπαγάνδας είχαν επινοήσει ένα παρατσούκλι για τους άντρες των υποβρυχίων: «Γκριζοι λύκοι» – και βέβαια ο χαρακτηρισμός θα ταίριαζε θαυμάσια στον Μαρτς, από μια άποψη, γιατί ήταν ένας αποφασιστικός ντετέκτιβ. Αλλά από τη φύση του δεν ήταν «λύκος», δεν έτρεχε μαζί με την αγέλη, βασιζόταν περισσότερο στο μυαλό παρά στη μυϊκή δύναμη, γι' αυτό κι οι συνάδελφοί του τον αποκαλούσαν «Αλεπού».

Καιρός για υποβρύχια!

Άνοιξε με φόρα την πόρτα του λευκού Scoda και μια πνοή ζεστού πολυκαιρισμένου αέρα από το καλοριφέρ του αυτοκινήτου τον χτύπησε στο πρόσωπο.

«Καλημέρα, Σπίντελ!» Ταρακούνησε τον κοκαλιάρικο ώμο του φωτογράφου της αστυνομίας. «Ώρα να γίνεις μούσκεμα». Ο Σπίντελ πετάχτηκε μέσα στον ύπνο του. Έριξε μια άγρια ματιά στον Μαρτς.

Το παράθυρο του οδηγού στο άλλο Scoda κατέβαινε ήδη τη στιγμή που το πλησίαζε ο Μαρτς. «Εντάξει, Μαρτς! Εντάξει». Ήταν ο στρατιωτικός γιατρός των Ες Ες Άουγκουστ Άισλερ, ειδικός παθολόγος της Κρίπο – η φωνή του ένα σκλήρισμα θιγμένης αξιοπρέπειας. «Κράτα το χιούμορ σου που βρομάει στρώνα για όσους το εκτιμάνε».

Συγκεντρώθηκαν στην άκρη του νερού, όλοι τους εκτός από τον δόκτορα Άισλερ, που στάθηκε λίγο παράμερα, προφυλαγμένος κάτω από μια πανάρχαιη μαύρη ομπρέλα χωρίς να προτείνει να τη μοιραστεί με κανέναν. Ο Σπίντελ βίδωσε έναν λαμπτήρα στο φλας της φωτογραφικής μηχανής του και πολύ προσεκτικά στή-

ριξε το δεξί του πόδι σ' έναν σβόλο χώμα. Βλαστήμησε καθώς το νερό της λίμνης σκέπασε παφλάζοντας το παπούτσι του.

«Που να πάρει!»

Το φλας άστραψε μ' έναν υπόκωφο ήχο, παγώνοντας για μια στιγμή τη σκηνή: τα κάτωχρα πρόσωπα, τις ασημένιες βρόχινες κλωστούλες, την αδιαπέραστη αφεγγιά της δασωμένης περιοχής. Ένας κύκνος βγήκε αθόρυβα μέσα από κάτι καλαμιές για να δει τι συμβαίνει, κι άρχισε να κάνει κύκλους λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Προστατεύει τη φωλιά του», είπε ο νεαρός Ες Ες.

«Θέλω άλλη μία εδώ», έδειξε ο Μαρτς. «Και μία εδώ».

Ο Σπίντελ βλαστήμησε ξανά και τράβηξε από τη λάσπη το πόδι του που έσταζε. Η φωτογραφική μηχανή άστραψε άλλες δυο φορές.

Ο Μαρτς έσκυψε κι άδραξε το πτώμα από τις μασχάλες. Η σάρκα ήταν σκληρή σαν κρύο καουτσούκ και γλιστρούσε.

«Για βοηθήστε με».

Οι αστυφύλακες της Όρπο το έπιασαν από το ένα χέρι ο καθένας και όλοι μαζί, γρυλίζοντας από την προσπάθεια, έβγαλαν το πτώμα από το νερό και το μετέφεραν στο μουσκεμένο γρασίδι, σέροντάς το πάνω στη λασπωμένη όχθη. Καθώς ο Μαρτς ίσιωνε τη ράχη του, πρόσεξε την έκφραση στο πρόσωπο του Γιοστ.

Ο νεκρός ηλικιωμένος άντρας φορούσε μπλε μαγιό που είχε γλιστρήσει κι είχε κατεβεί μέχρι τα γόνατα. Μέσα στο παγωμένο νερό, τα γεννητικά όργανα είχαν συρρικνωθεί σε μια τόση δα χουφτίτσα άσπρα αυγά για κλώσημα μέσα στη φωλιά που σχημάτιζαν οι μαύρες τρίχες του εφηβαίου. Το αριστερό πόδι έλειπε.

Έπρεπε να λείπει, σκέφτηκε ο Μαρτς. Τούτη εδώ ήταν μια μέρα που στη διάρκειά της τίποτα δε θα μπορούσε να 'ναι απλό. Άντε, επιτέλους, μια περιπέτεια.

«Χερ ντόκτορ. Τη γνώμη σας, παρακαλώ».

Μ' έναν αναστεναγμό εκνευρισμού, ο Άισλερ προχώρησε με το ζόρι μερικά βήματα, βγάζοντας συγχρόνως το γάντι από το ένα του χέρι. Το πόδι του πτώματος τελείωνε στο κάτω μέρος της κνή-

μης. Κρατώντας πάντα την ομπρέλα, ο Άισλερ έσκυψε μονοκόμματος και πέρασε τα ακροδάχτυλά του γύρω από το κολόβωμα.

«Προπέλα;» ρώτησε ο Μαρτς. Του είχε τύχει κάμποσες φορές στο παρελθόν να δει πτώματα που είχαν ανασυρθεί από πολυσύχναστα νερά –από τις λίμνες Τέγκλερ και Σπρέε στο Βερολίνο, από την Άλστερ στο Αμβούργο– και που σου έφερναν στον νου δουλειά χασάπη.

«Όχι». Ο Άισλερ τράβηξε το χέρι του. «Ένας παλιός ακρωτηριασμός. Αρκετά καλοκαμωμένος μάλιστα». Πίεσε με δύναμη το στήθος με τη γροθιά του. Λασπωμένο νερό ανάβλυσε και βγήκε αφρίζοντας από το στόμα κι από τα ρουθούνια. «Νεκρική ακαμψία προχωρημένη για τα καλά. Νεκρός από δώδεκα ώρες. Ίσως και λιγότερο». Ξαναφόρεσε το γάντι του.

Μια ντιζελομηχανή κροτάλιζε κάπου ανάμεσα στα δέντρα πίσω τους.

«Το ασθενοφόρο», είπε ο Ράτκα. «Με το πάσο τους».

Ο Μαρτς έκανε νόημα στον Σπίντελ. «Τράβα άλλη μια φωτογραφία».

Με τα μάτια του στραμμένα στο πτώμα, ο Μαρτς άναψε τσιγάρο. Μετά κάθισε στις φτέρνες του και συγκέντρωσε το βλέμμα του στο ανοιχτό μάτι. Έμεινε σ' αυτή τη στάση αρκετή ώρα. Η φωτογραφική μηχανή άστραψε για άλλη μια φορά. Ο κύκνος τέντωσε τον λαιμό του μεγαλόπρεπα, ανεβοκατέβασε κάμποσες φορές τις φτερούγες του και στράφηκε προς το κέντρο της λίμνης σε αναζήτηση τροφής.

Το αρχηγείο της Κρίπο βρίσκεται στην άλλη πλευρά του Βερολίνου, είκοσι πέντε λεπτά με το αυτοκίνητο από τη Χάφελ. Ο Μαρτς χρειαζόταν μια κατάθεση από τον Γιουστ, και του πρότεινε να τον πάει πρώτα πίσω στο στρατόπεδό του για ν' αλλάξει, αλλά ο Γιουστ αρνήθηκε· είτε πως προτιμούσε να δώσει την κατάθεσή του χωρίς καθυστέρηση. Έτσι, μόλις το πτώμα φορτώθηκε στο πλωτό ασθενοφόρο κι έφυγε με προορισμό το νεκροτομείο, ξεκίνησαν με το μικρό τετράπορτο Volkswagen του Μαρτς την ώρα της μεγάλης κίνησης.

Ήταν ένα από κείνα τα καταθλιπτικά πρωινά του Βερολίνου, που ο περιφημος βερολινέζικος αέρας δε φαίνεται να 'ναι και τόσο πολύ αναζωογονητικός όσο προπαντός υγρός και ψυχρός, με την υγρασία να κεντάει το πρόσωπο και τα χέρια σαν χιλιάδες παγωμένες βελόνες. Στο κατάστρωμα της οδού Πότσταμερ, τα νερά που εξακόντιζαν οι ρόδες των περαστικών αυτοκινήτων ανάγκαζαν τους ελάχιστους πεζούς να περπατάνε κολλητά στα κτίρια. Παρατηρώντας τους μέσα από τα πιτσιλισμένα απ' τη βροχή τζάμια, ο Μαρτς φαντάστηκε μια πόλη τυφλών που έβρισκαν τον δρόμο για τη δουλειά τους με την αφή.

Ήταν όλα τόσο *φυσιολογικά*. Αργότερα, αυτό ακριβώς ήταν που του έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση. Όπως όταν παθαίνει κανείς ατύχημα: πριν απ' αυτό, τίποτα δεν ξεφεύγει από τα καθιερωμένα· μετά έρχεται η συγκεκριμένη στιγμή· και ύστερα απ' αυτή, ένας ολόκληρος κόσμος που έχει αλλάξει για πάντα. Διότι δεν υπήρχε τίποτα πιο συνηθισμένο από ένα πτώμα που ψά-

ρεψαν από τη Χάφελ. Συνέβαινε δυο φορές τον μήνα – αλήτες και χρεοκοπημένοι επιχειρηματίες, απρόσεκτα παιδιά και ερωτοχτυπημένοι έφηβοι– ατυχήματα και αυτοκτονίες και δολοφονίες, ο απελπισμένος, ο ανόητος, ο θλιμμένος. Το τηλέφωνο είχε χτυπήσει στο διαμέρισμά του στην Ανσπαχερστράσε λίγο μετά τις έξι και τέταρτο το πρωί. Δεν τον είχε ξυπνήσει το κουδούνισμα. Ήταν ξαπλωμένος στο μισοσκόταδο με τα μάτια ανοιχτά κι άκουγε τη βροχή. Τους τελευταίους μήνες κοιμόταν άσχημα.

«Μαρτς; Έχουμε μια αναφορά για ένα πτώμα στη Χάφελ». Ήταν ο Κράουζε, ο νυκτερινός αξιωματικός υπηρεσίας της Κρίπο. «Άντε σαν καλό παιδί να ρίξεις μια ματιά».

Ο Μαρτς είχε πει ότι δεν τον ενδιέφερε.

«Το θέμα δεν είναι αν σ' ενδιαφέρει ή αν σ' αφήνει αδιάφορο».

«Δε μ' ενδιαφέρει», είπε ο Μαρτς, «επειδή είμαι εκτός υπηρεσίας. Είχα υπηρεσία την περασμένη βδομάδα και την προπερασμένη». *Καθώς και την αντιπροπερασμένη*, θα μπορούσε να προσθέσει. «Σήμερα έχω ρεπό. Κοίτα πάλι την κατάσταση σου».

Έγινε μια παύση στην άλλη άκρη· μετά ο Κράουζε ξαναγύρισε στη γραμμή, απρόθυμα συνδιαλλακτικός. «Τυχερός είσαι, Μαρτς. Κοίταξα τον πίνακα της περασμένης βδομάδας. Μπορείς να συνεχίσεις τον ύπνο σου. Ή...» –γέλασε πονηρά– «ή στιδήποτε άλλο έκανες».

Μια ριπή ανέμου είχε μαστιγώσει αλύπητα το παράθυρο με βροχή, κάνοντας το τζάμι να κροταλίσει.

Υπήρχε μια καθορισμένη διαδικασία όταν ανακάλυπταν ένα πτώμα: ένας ειδικός παθολόγος, ένας φωτογράφος της αστυνομίας κι ένας ανακριτής έπρεπε να πάνε αμέσως επιτόπου. Οι ανακριτές ήταν απαλλαγμένοι από την εκ περιτροπής εργασία, που στο αρχηγείο της Κρίπο στη Βέροντεσερ Μαρκι τηρούσαν όλοι αυστηρά.

«Έτσι, από περιέργεια, ποιος έχει σειρά σήμερα;»

«Ο Μαξ Γιέγκερ».

Ο Γιέγκερ. Ο Μαρτς μοιραζόταν με τον Γιέγκερ το ίδιο γραφείο. Είχε κοιτάξει το ξυπνητήρι του κι ο νους του είχε πετάξει

στο μικρό σπιτάκι στο Πάνκο, όπου ο Γιέγκερ έμενε με τη γυναίκα του και τις τέσσερις κόρες του. Στη διάρκεια της βδομάδας, η μόνη ώρα που τις έβλεπε ήταν το πρόγευμα. Ο Μαρτς, από την άλλη, ήταν χωρισμένος και ζούσε μόνος. Είχε αφήσει ελεύθερο το απόγευμα για να το περάσει με τον γιο του. Στο μεταξύ, όμως, παρεμβάλλονταν οι ατέλειωτες ώρες του πρωινού, ένα κενό. Έτσι όπως ένιωθε, καλό θα ήταν να βρισκόταν κάποιο θέμα, έστω και συνηθισμένο, να του αποσπάσει την προσοχή.

«Ω, άφησέ τον ήσυχο», είχε πει. «Ξύπνησα πια. Θα το αναλάβω εγώ».

Αυτό είχε συμβεί πριν από δύο περίπου ώρες. Ο Μαρτς έριξε μια ματιά στον επιβάτη του μέσα απ' το καθρεφτάκι. Ο Γιοστ δεν είχε βγάλει λέξη απ' τη στιγμή που είχαν αναχωρήσει από τη Χάφελ. Καθόταν αλύγιστος στο πίσω κάθισμα με τα μάτια καρφωμένα στα γκριζα κίτρια που προσπερνούσαν στον δρόμο τους.

Στην Πύλη του Βραδεμβούργου, ένας αστυφύλακας πάνω σε μια μοτοσυκλέτα τούς έκανε σήμα με το σημαϊάκι του να σταματήσουν.

Στο μέσο της Πάριζερ Πλατς, τα μέλη μιας μπάντας των Ες Α* με καταμουσκεμένες καφετιές στολές έκαναν τη στροφή για να παραταχθούν τσαλαβουτώντας με ζωηρό βηματισμό μες στις λακκούβες με τα βροχόνερα. Μέσα από τα κλειστά παράθυρα του Volkswagen έφτανε ο μουντός αχός από τα τύμπανα και τις τρομπέτες που παιάνιζαν ένα παλιό εμβατήριο του Κόμματος. Μερικές δεκάδες άνθρωποι με καμπουριασμένους ώμους, σε μια προσπάθεια να προστατευτούν από τη βροχή, είχαν μαζευτεί έξω από την Ακαδημία Τεχνών για να τους παρακολουθήσουν.

Ήταν αδύνατον να διασχίσεις με αυτοκίνητο το Βερολίνο αυτή την εποχή δίχως να πέσεις επάνω σε μια παρόμοια πρόβα.

* Οι διαβόητοι Φαιοχιτώνες, τα μαχητικά στρατεύματα του Ναζιστικού Κόμματος.

Σε έξι μέρες ήταν τα γενέθλια του Χίτλερ –η φύρερτακ, δημόσια αργία– και επρόκειτο να παρελάσουν όλες οι μπάντες του Ράιχ. Οι ναλοκαθαριστήρες κρατούσαν τον ρυθμό σαν μετρονόμοι.

«Εδώ βλέπουμε την τρανή απόδειξη», μουρμούρισε ο Μαρτς παρατηρώντας το πλήθος, «πως ακούγοντας τη στρατιωτική μουσική, ο γερμανικός λαός *παραφρονεί*».

Στράφηκε προς το μέρος του Γιουστ, που του χαμογέλασε αδιόρατα. Μια κλαγγή από κύμβαλα έκλεισε τη μελωδία. Ακούστηκε ο παρατεταμένος ήχος από χλιαρά χειροκροτήματα. Ο αρχιμουσικός στράφηκε και υποκλίθηκε. Πίσω του, τα μέλη της μπάντας των Ες Α είχαν ήδη αρχίσει, άλλοι περπατώντας γρήγορα κι άλλοι τρέχοντας, να επιστρέφουν στο λεωφορείο τους. Ο μοτοσικλετιστής της αστυνομίας περίμενε μέχρι να αδειάσει η πλατεία, μετά σφύριξε κοφτά με τη σφυρίχτρα του. Με το λευκό γαντοφορεμένο χέρι του τους έκανε σήμα να περάσουν από την Πύλη.

Η Ούντερ ντεν Λίντεν απλωνόταν μπροστά τους. Είχε χάσει τις φιλύρες της το '36 – είχαν κοπεί σε μια πράξη επίσημα εγκεκριμένου βανδαλισμού την εποχή των Ολυμπιακών του Βερολίνου. Στη θέση τους, κι από τις δύο πλευρές της λεωφόρου, ο γκαουλάιτερ* της πόλης Γιόζεφ Γκέμπελς είχε ανεγείρει μια συστοιχία από πέτρινες κολόνες, ύψους δέκα μέτρων, που στην κορυφή της καθεμιάς ήταν κουρνιασμένος ένας αετός του Κόμματος, με τις φτερούγες απλωμένες. Νερό έσταζε από τα ράμφη και τις άκρες από τις φτερούγες. Νόμιζες πως διέσχιζες με το αυτοκίνητό σου ένα νεκροταφείο Ερθηροδερμων.

Ο Μαρτς έκοψε ταχύτητα στα φανάρια της διασταύρωσης της Φριντριχστράσε και έστριψε δεξιά. Δύο λεπτά αργότερα πάρακαρταν σ' έναν χώρο απέναντι από το κτίριο της Κρίπο στη Βέρντεσερ Μαρκτ.

Ήταν ένα αποκρουστικό οικοδόμημα – ένα ογκώδες, μαυρι-

* Περιφερειάρχης.

σμένο με καπνιά, τερατούργημα σε σιλ Γουλιέλμου, έξι ορόφους ψηλό, στη νότια πλευρά της Μαρκτ. Ο Μαρτς ερχόταν εδώ σχεδόν εφτά μέρες τη βδομάδα, επί δέκα χρόνια. Κι όπως πολύ συχνά παραπονιόταν η γυναίκα του, ήταν πιο στενά συνδεδεμένος μ' αυτό παρά με το σπίτι του. Στο εσωτερικό, πάνω από τις σκοπιές των Ες Ες και την περιστρεφόμενη πόρτα που έτριζε, ένας πίνακας ανακοινώσεων γνωστοποιούσε την ισχύουσα κατάσταση επιφυλακής κατά των τρομοκρατών. Υπήρχαν τέσσερις κώδικες με ανιούσα επικινδυνότητα: πράσινος, μπλε, μαύρος και κόκκινος. Σήμερα, όπως πάντα, ο κώδικας ήταν κόκκινος.

Δυο φρουροί τούς περιεργάστηκαν μέσα από ένα γυάλινο κουβούκλιο καθώς έμπαιναν στον προθάλαμο. Ο Μαρτς τους έδειξε την ταυτότητά του και υπέγραψε για τον Γιοστ.

Η Μαρκτ είχε περισσότερη κίνηση απ' ό,τι συνήθως. Ο φόρτος εργασίας πάντα τριπλασιαζόταν μια βδομάδα πριν από τη φύρερτακ. Γραμματείς με κασόνια γεμάτα ντοσιέ στα χέρια πηγαινοέρχονταν με δαιμονισμένο θόρυβο διασχίζοντας το μαρμάρινο δάπεδο πάνω στα ψηλά τακούνια τους. Ο αέρας μύριζε βαριά βρεγμένα παλτά και υγρή παρκετίνη. Ομάδες αξιωματικών, ντυμένοι άλλοι με το πράσινο της Όρπο κι άλλοι με το μαύρο της Κρίπο, συζητούσαν ψιθυριστά για εγκλήματα. Πάνω από τα κεφάλια τους, από τις δυο αντικρινές άκρες της υποδοχής, οι στεφανωμένες με λουλούδια προτομές του Φύρερ και του αρχηγού του Κεντρικού Γραφείου Ασφαλείας του Ράιχ, Ράινχαρτ Χάιντριχ, ατένιζαν η μια την άλλη με μάτια ανέκφραστα.

Ο Μαρτς έσυρε προς τα πίσω το μεταλλικό κιγκλίδωμα του ανελκυστήρα και μπήκε στον θαλαμίσκο με τον Γιοστ πίσω του. Οι δυνάμεις ασφαλείας, τις οποίες διηύθυνε ο Χάιντριχ, αποτελούνταν από τρία τμήματα. Στη βάση της ιεραρχίας ήταν οι Όρπο, οι συνηθισμένοι αστυφύλακες. Αυτοί περιμάζευαν τους μεθυσμένους, περιπολούσαν στους αυτοκινητοδρόμους ταχείας κυκλοφορίας, έδιναν κλήσεις για υπερβολική ταχύτητα, διενεργούσαν συλλήψεις, ασχολούνταν με την κατάσβεση πυρκαγιών,

φρουρούσαν τους σιδηροδρομικούς σταθμούς και τα αεροδρόμια, απαντούσαν στα τηλεφωνήματα έκτακτης ανάγκης, «ψάρευαν» τα πτώματα από τις λίμνες.

Στην κορυφή ήταν η Σίπο, η Στρατιωτική Αστυνομία. Η Σίπο συμπεριλάμβανε και την Γκεστάπο και την Υπηρεσία Ασφαλείας του ίδιου του Κόμματος, την Ες Ντε. Το αρχηγείο τους βρισκόταν σ' ένα απαίσιο κτιριακό συγκρότημα που δέσποζε στην Πριντς-Αλμπρεχτστράσε, ένα χιλιόμετρο νοτιοδυτικά από τη Μαρκτ. Είχαν να κάνουν με τρομοκρατία, υπονόμηση εξουσίας, αντικατασκοπία και «εγκλήματα κατά του κράτους». Είχαν το αντί τους σε κάθε εργοστάσιο, σχολείο, νοσοκομείο και σ' οποιοδήποτε μπλέξιμο· σε κάθε πόλη, σε κάθε χωριό, σε κάθε δρόμο. Ένα πτώμα σε μια λίμνη θα αφορούσε τη Σίπο μόνο αν ανήκε σε τρομοκράτη ή προδότη.

Και κάπου ανάμεσα στις άλλες δύο, απροσδιόριστα μερδεμένη και με τις δύο, ερχόταν η Κρίπο – Τομέας V του Κεντρικού Γραφείου Ασφαλείας του Ράιχ. Διεξήγαγαν ανακρίσεις για κατάφωρα εγκλήματα, από διάρρηξη, ληστεία σε τράπεζα, βίαιη επίθεση, βιασμό και μεικτό γάμο, μέχρι και δολοφονία. Τα περί πτωμάτων σε λίμνες –ποιοι ήταν και πώς βρέθηκαν εκεί– ήταν δουλειά της Κρίπο. Ο ανελκυστήρας σταμάτησε στον δεύτερο όροφο. Ο διάδρομος ήταν φωτισμένος σαν ενυδρείο. Ένα αρρωστιάριο νέον ανακλούσε πάνω στο πράσινο λινόλεουμ και στους ξεπλυμένους πρασινωπούς τοίχους. Υπήρχε η γνωστή μυρωδιά υγρής παρκετίνης, μόνο που εδώ ήταν καρυκευμένη με απολυμαντικό αποχωρητηρίων και μπαγιατίτικο καπνό τσιγάρου. Είκοσι πόρτες με θαμπό γυαλί, μερικές μισάνοιχτες, ήταν παραταγμένες στον διάδρομο. Αυτά ήταν τα γραφεία των ανακριτών. Από ένα ερχόταν ο ήχος ενός μοναχικού δαχτύλου που πληκτρολογούσε ανόρεχτα σε μια γραφομηχανή· σ' ένα άλλο το τηλέφωνο χτύπησε κάμποσες φορές και σταμάτησε χωρίς να το σηκώσει κανένας.

«Το νευράλγικό κέντρο στον αέριο πόλεμο κατά των εγκληματιών εχθρών του Εθνικοσοσιαλισμού», είπε ο Μαρτς παπαγαλίζο-

ντας την επικεφαλίδα ενός φύλλου από τα τελευταία της *Volkischer Beobachter**. Κοντοστάθηκε κι όταν είδε ότι ο Γιοστ εξακολουθούσε να έχει το ίδιο ανέκφραστο ύφος, εξήγησε: «Αστειεύομαι».

«Ορίστε;»

«Ξέχνα το».

Με μια σπρωξιά άνοιξε μια πόρτα κι άναψε το φως. Το γραφείο του ήταν λιγάκι πιο άνετο από στενόχωρο ντουλάπι, ένα κελί, που το μοναδικό του παράθυρο έβλεπε στο μαυρισμένο τούβλινο ντουβάρι μιας εσωτερικής αυλής. Ο ένας τοίχος ήταν καλυμμένος με ράφια: κουρελιασμένοι δερματοδέτοι τόμοι με θεσπίσματα και αποφάσεις δικαστηρίων, ένα εγχειρίδιο ιατροδικαστικής, ένα λεξικό, ένας άτλας, ένας οδηγός του οδικού δικτύου του Βερολίνου, τηλεφωνικοί κατάλογοι, χοντρά κλασέρ με ετικέτες κολλημένες επάνω –«Μπράουνε», «Χουντ», «Σταρκ», «Τσάντεκ»– καθεμιά τους και μια γραφειοκρατική ταφόπλακα που μνημόνευε κάποιο ξεχασμένο ήδη από καιρό θύμα. Μια άλλη πλευρά του γραφείου ήταν κατελιημμένη από τέσσερις αρχαιοθήκες. Πάνω στη μια ήταν μια γλάστρα με φτέρη, τοποθετημένη εκεί από μια μεσόκοπη γραμματέα πριν από δυο χρόνια, στο αποκορύφωμα ενός μη εκφρασμένου και ανανταπόδοτου πάθους για τον Ξαβιέ Μαρτς. Είχε πια ξεραθεί. Αυτή ήταν όλη κι όλη η επίπλωση, με εξαίρεση δυο ξύλινα γραφεία σπρωγμένα στον τοίχο αντικριστά, κάτω από το παράθυρο. Το ένα ήταν του Μαρτς, το άλλο του Μαξ Γιέγκερ.

Ο Μαρτς κρέμασε το παλτό του σ' ένα κρεμαστάρι δίπλα στην πόρτα. Προτιμούσε να μη φοράει στολή όταν μπορούσε να το αποφύγει, κι εκείνο το πρωί είχε βρει ως δικαιολογία την καταιγίδα στη Χάφελ για να βάλει ένα γκριζο παντελόνι κι ένα χοντρό μπλε πουλόβερ. Έσπρωξε την καρέκλα του Γιέγκερ προς το μέρος του Γιοστ. «Κάθισε. Καφέ;»

«Ναι, παρακαλώ».

* Εφημερίδα του Κόμματος. «Λαϊκός Παρατηρητής».

Υπήρχε ένα μηχανήμα έξω στον διάδρομο. «Μέχρι που έχου-
με στα χέρια μας και βρόμικες φωτογραφίες. Μπορείς να το πι-
στέψεις; Να, κοίτα αυτή». Από την άλλη άκρη του διαδρόμου
άκουγε καθαρά τη φωνή του Φίμπες του VB3 –του τομέα σεξουα-
λικών εγκλημάτων– να καυχιέται για την τελευταία επιτυχία του.
«Η υπηρέτριά της τις τράβηξε. Κοίτα, διακρίνεται και η παραμι-
κρότερη τριχούλα. Η κοπέλα έπρεπε να γίνει επαγγελματίας».

Τι να ήταν πάλι αυτό; Ο Μαρς χτύπησε με τη γροθιά του το
πλάι του μηχανήματος του καφέ κι αυτό του έβγαλε αμέσως ένα
πλαστικό κύπελλο γεμάτο. Κάποιου αξιωματικού η γυναίκα, υπέ-
θεσε, κι ένας Πολωνός εργάτης, που βάλανε πλώρη από τη Γενι-
κή Διοίκηση για επικίνδυνες περιπέτειες. Συνήθως ήταν Πολωνός.
Ένας ονειροπόλος αισθηματίας Πολωνός, που έκλεβε την καρ-
διά μιας συζύγου της οποίας ο σύζυγος έλειπε στο μέτωπο. Έδι-
νε την εντύπωση πως είχαν φωτογραφηθεί επ' αυτοφώρω από κά-
ποια ζηλιάρα κοπέλα του *Bund deutscher Mädel**, που πάσχιζε να
κάνει καλή εντύπωση στις αρχές. Τούτο εδώ ήταν ένα σεξουαλικό
έγκλημα, όπως καθόριζε η Πράξη Φυλετικής Βεβήλωσης του 1935.

Έδωσε άλλη μια γροθιά στο μηχανήμα.

Θα περνούσαν από δίκη στο Λαϊκό Δικαστήριο και τα πρα-
κτικά της ακροαματικής διαδικασίας θα δημοσιεύονταν με χυ-
δαία σχόλια στην εφημερίδα *Der Stürmer*** σαν μια προειδο-
ποίηση στους άλλους. Δύο χρόνια στο Ράφενσμπρουκ για τη σύ-
ζυγο. Υποβιβασμός και ατίμωση για τον σύζυγο. Είκοσι πέντε
χρόνια για τον Πολωνό, αν ήταν τυχερός· σε θάνατο, αν δεν ήταν.

* Σύλλογος Γερμανίδων Κορασίδων.

** «Ο αγωνιστής των ταγμάτων εφόδου». Εικονογραφημένο αντισημιτι-
κό έντυπο που ίδρυσε ο Στράιχερ όταν έγινε γκαουλάιτερ της Φρανκονίας
και στην οποία δημοσίευε φανταστικές περιγραφές για φονικές εβραϊκές
ιεροτελεστίες, καθώς και «αποκαλύψεις» για την παγκόσμια εβραϊκή συ-
νωμοσία που, κατά τους ισχυρισμούς του, βασιζόταν στα περιβόητα «Πρω-
τόκολλα των Σοφών της Σιών».

«Γαμώτο!» Μια ανδρική φωνή μουρμούρισε κάτι κι ο Φίμπες, ένας πενηντάρης αστυνομικός επιθεωρητής με κουναβίσια χαρακτηριστικά, η γυναίκα του οποίου το 'χε σκάσει μ' έναν δάσκαλο του σκι των Ες Ες πριν από δέκα χρόνια, ξέσπασε σε γέλια. Ο Μαρτς, μ' ένα κύπελλο σκέτο καφέ σε κάθε χέρι, αποσύρθηκε στο γραφείο του και βρόντηξε πίσω του την πόρτα με το πόδι όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Reichskriminalpolizei

Βέρντεσερ Μαρχτ 5/6
Βερολίνο

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Ονομάζομαι Χέρμαν Φρίντριχ Γιοστ. Εγεννήθην την 23.2.45, εις Δρέσδη. Τυγχάνω εκπαιδευόμενος εις την Ακαδημίαν Ζεπ Ντίτριχ Βερολίνου. Εις τας 05:30 σήμερον την πρωίαν, ανεχώρησα διά την καθημερινήν μου προπόνησιν εις το τροχάδην. Προτιμώ να τρέχω μόνος. Συνήθως ακολουθώ την διαδρομήν η οποία κατευθύνεται προς δυσμάς διά μέσου του δάσους Γκρίνεβαλτ εις την Χάφελ, προς Βορράν κατά μήκος της όχθης της λίμνης εις το εστιατόριο Λίντβερντερ, κατόπιν προς Νότον εις τους στρατώνας εις Σλάχτενζεε. Τριακόσια μέτρα βορείως εκ του λιθόστρωτου του Σβανενβέρντερ, είδα εν αντικείμενον να κείται εντός του ύδατος πλησίον της όχθης της λίμνης. Ήτο το πτώμα ενός ανδρός. Έτρεξα εις έναν τηλεφωνικόν θάλαμον εις απόστασιν μισού χιλιομέτρου ακολουθώντας το μονοπάτι κατά μήκος της λίμνης και ειδοποίησα την αστυνομίαν. Επέστρεψα πλησίον του πτώματος και ανέμενα την άφιξιν των αρχών. Καθ' όλον αυτό το διάστημα έβρεχε ραγδαίως και ουδένα είδα.

Καταθέτω τα ανωτέρω ιδία θελήσει και παρουσία του ανακριτού της Κρίπο Ξαβιέ Μαρτς.

Ες Ες-σίτσε Χ. Φ. Γιοστ
08.24/14.4.64

Fatherland

ΒΕΡΟΛΙΝΟ 1964

Είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τη θριαμβευτική νίκη της Ναζιστικής Γερμανίας στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η χώρα ετοιμάζεται να εορτάσει τα 75α γενέθλια του Φύρερ. Ο ντετέκτιβ Μαρτς της Κριμινάλ Πολιτσία καλείται να διαλευκάνει έναν μυστηριώδη θάνατο κι αυτό ανοίγει τον ασκό του Αιόλου. Υψηλά ιστάμενα πρόσωπα της στρατιωτικής ιεραρχίας επιχειρούν να συγκαλύψουν τις συνωμοσίες και τα τρομερά μυστικά που είναι θαμμένα στα σκονισμένα αρχεία του Ράιχ και στις θυρίδες ελβετικών τραπεζών. Όσοι τα γνωρίζουν εξαφανίζονται ο ένας μετά τον άλλο, για να μην αποκαλυφθεί αυτό που σίγουρα θα σημάνει το τέλος του Τρίτου Ράιχ.

Ένα συγκλονιστικό πολιτικό θρίλερ που θα κάνει το αίμα να παγώσει στις φλέβες μας στη σκέψη τού πώς θα ήταν σήμερα ο κόσμος μας, αν ο Χίτλερ είχε κερδίσει πραγματικά τον πόλεμο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01400

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ